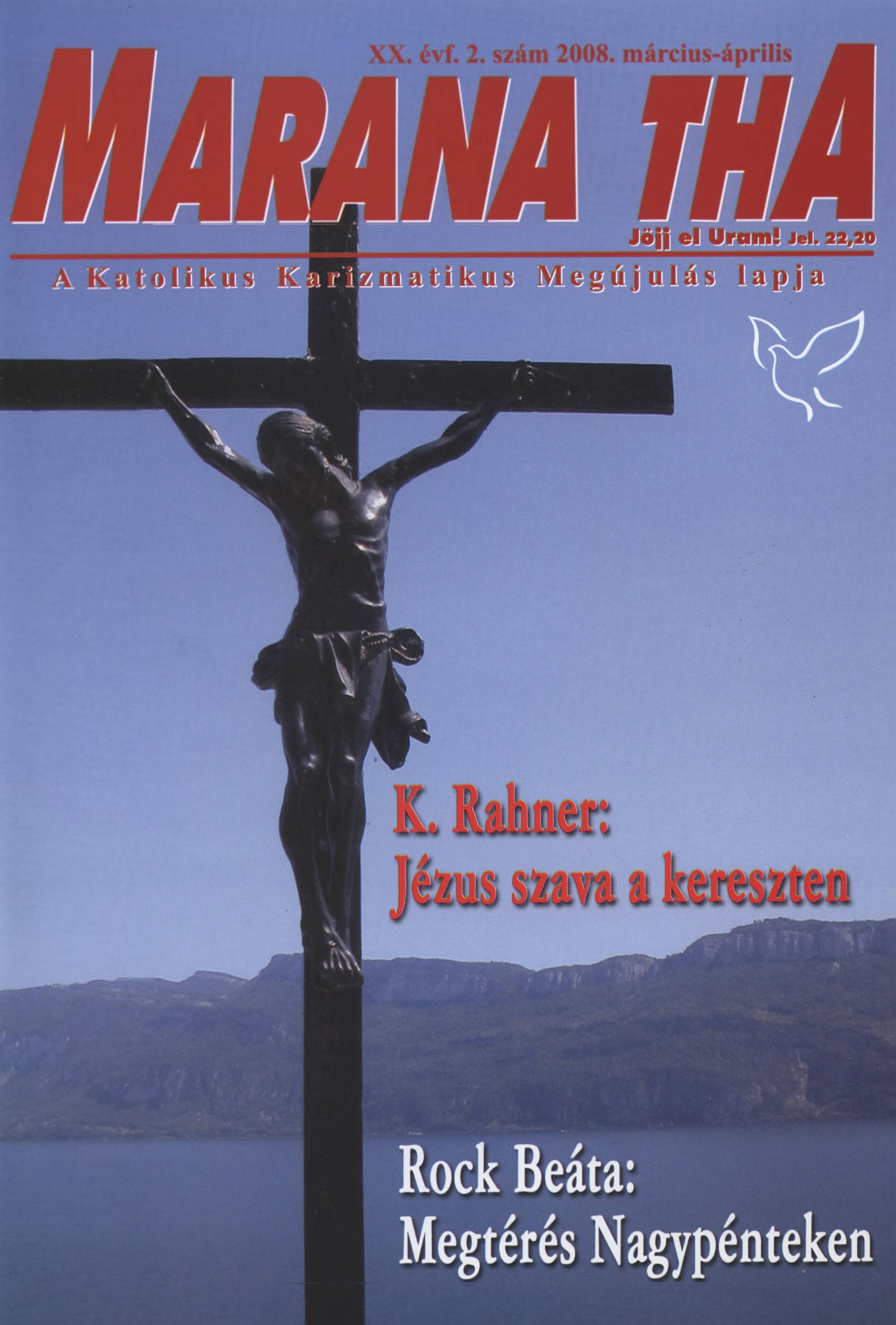
XX. évf. 2. szám 2008. március-április

MARANA THA

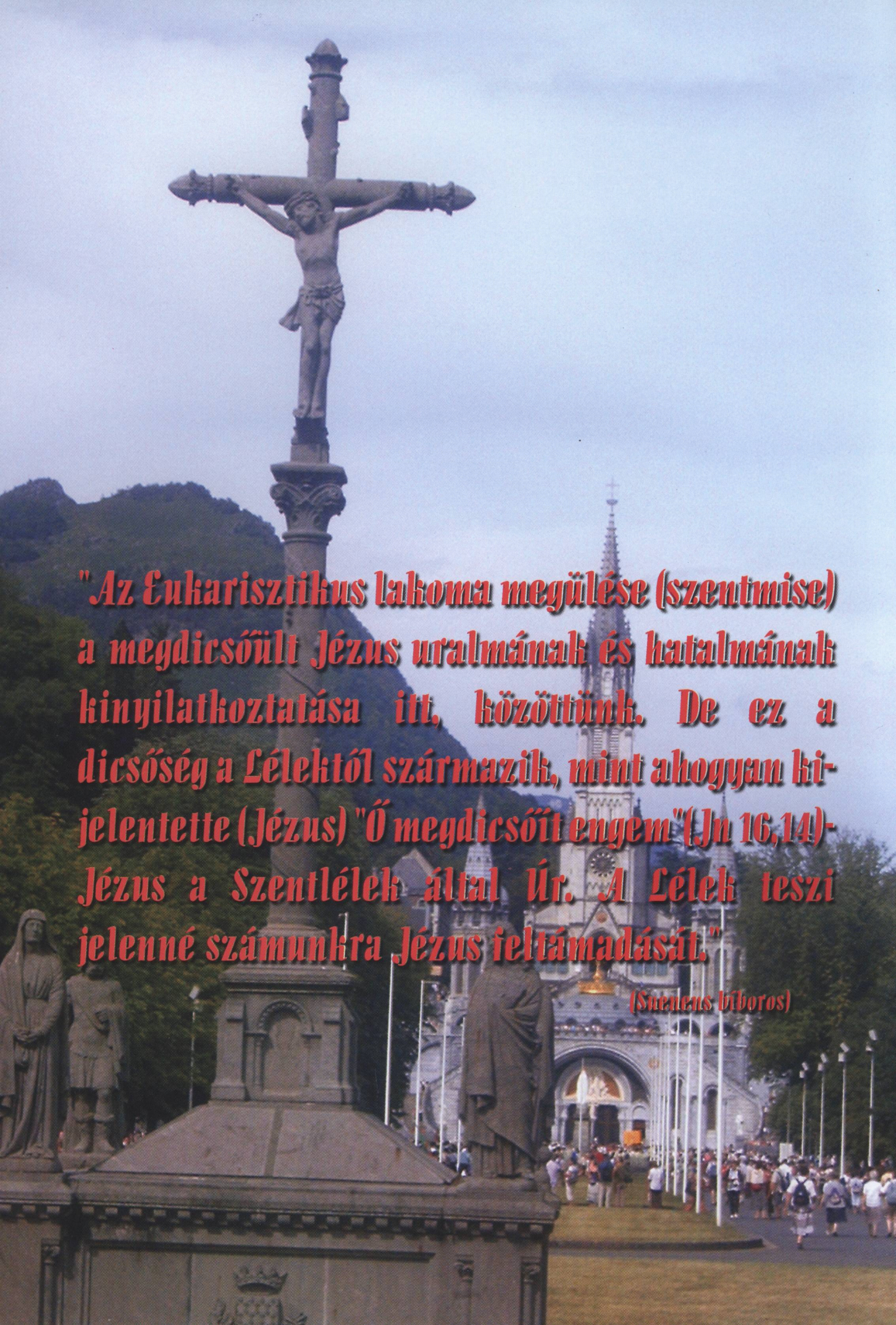
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

K. Rahner: Jézus szava a kereszten

Rock Beáta: Megtérés Nagypénteken

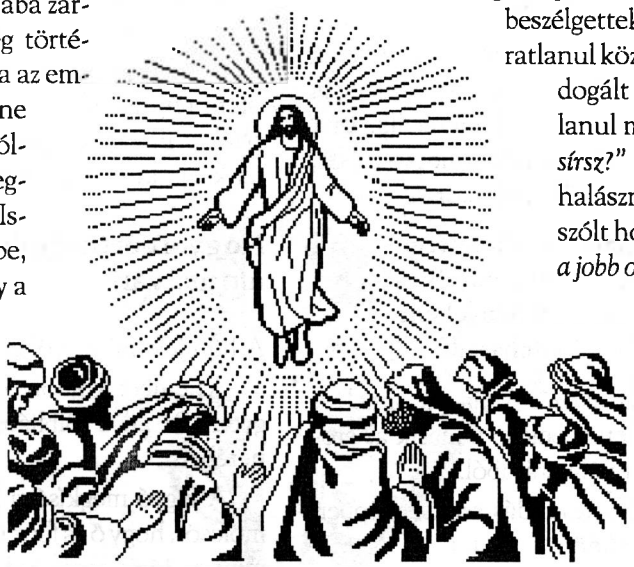
"Az Eukarisztikus lakoma megülése (szentmise) a megdicsőült Jézus uralmának és hatalmának kinyilatkoztatása itt, közöttünk. De ez a dicsőség a Lélektől származik, mint ahogyan kijelentette (Jézus) "Ő megdicsőít engem"(Jn 16,14)- Jézus a Szentlélek által Úr. A Lélek teszi jelenné számunkra Jézus feltámadását."

(Suenens bíboros)

Előkészület a feltámadásra

Krisztussal feltámadunk!

A nagyböjti előkészület eszünkbe juttatja a bűnbeesés szomorú eseményét. Az első embernek mindene megvolt, körülvette Isten atyai szeretete. Minden pillanatban szólhatott Hozzá, mert szívét betöltötte az Iránta való szeretet. A bűn elkövetése után azonban megszakadt ez a bensőséges kapcsolat. Ettől kezdve az ember elzárkózott Isten elől. A Biblia úgy írja: *„az ember és felesége elrejtőztek a kert fái közé az Úr színe elől"* (Ter 3,8). Ez az elrejtőzés, vagy magába zárkózás végigvonul az emberiség történetén. Pedig lelke mélyén tudja az ember, hogy csak egy lépést kellene tenni, csak egy szót kellene szólni, de inkább bezárkózik. Megmakacsolja magát. Nem szól Istenhez. Nem megy a közelébe, hanem a maga útján jár, amely a halálba vezet. Amíg az ember magába zárkózik, amíg bűnben él, addig teher számára az ima, teher a vasárnapi szentmise, terhet jelentenek Isten parancsai. Sőt, nemcsak terhet, hanem haragot is jelentenek ezek számára, mert mindegyik hívja őt a megnyílásra, Isten szeretetének elfogadására, a bűn elhagyására, amit nem akar. Ha valaki megmarad ebben az Istentől elfordult állapotban halála napjáig, akkor ez válik örök sorsává a kárhozatban. Örök magába zárkózás, örökkétartó üresség, unalom, céltalanság, reménytelenség, gyűlölet, önvád.

Krisztus azért jött, hogy az embert megszabadítsa az önmagába zárt élet poklából. Azért jött, hogy rámutasson, az ember csak akkor lesz boldog, ha megnyílik Isten előtt és Vele járja az élet útját. Ha Vele beszéli meg a tennivalóit, az Ő útmutatásai szerint él.

Ez a lelki feltámadás, amit most kell, hogy begyakoroljunk. Az önmegtagadás végső célja, hogy az ember ezáltal alkalmassá tegye magát az Istennel való egyesülésre. Mert a bezárkózáshoz, az öntörvényűséghez, a bűnös élethez nem kell erőfeszítést tenni, mert ez megfelel megromlott természetünknek. Ez kényelmes dolog számunkra. De bűnre hajló természetünk legyőzése, az Istennel való párbeszéd, a Neki való engedelmesség, ez már önmegtagadással jár. De végül is ez a mennyországhoz vezető út. Ha eljutottunk odáig, hogy állandóan az Úrral járunk (mint az első ember a paradicsomban, a bűnbeesés előtt), akkor azt abból fogjuk megtapasztalni, hogy öröm lesz számunkra az ima, vágyakozunk arra, hogy Isten szavát halljuk (bibliaolvasás), keressük az alkalmakat, hogy az Ő akaratát teljesítsük. Egy kicsit már benne élünk a mennyországban, ha ez a lelkületet állandóvá válik bennünk.

Ezt élték meg az apostolok húsvét után. Egymással beszélgettek a szobában és Jézus váratlanul közéjük lépett. Magdolna sírdogált a temetőben, Jézus váratlanul megszólalt mellette: *„Miért sírsz?"* Péter és társai elmentek halászni, Jézus a parton állt, majd szólt hozzájuk: *„Vessétek ki a hálót a jobb oldalon"*, és ekkor sok halat fogtak. Az emmauszi úton mint vándor lépett oda a szomorú tanítványokhoz és elvezette őket a hit bizonyosságára, hogy lángoló szívvel vallják meg: *„Láttuk az Urat!"* Ezeknek mindmind mélységes mondanivalójuk van. A mondanivaló neked szól, a te életedre vonatkozik! Ez azt jelenti, hogy hidd el bátran, Jézus egészen közel van hozzád! Látja könnyeidet, együtt érez veled, amikor csalódásokat élsz át, veled van, amikor dolgozol, ott van veled a családi otthonban.

Az Ő jelenléte azonban nem néma jelenlét, hanem éppen úgy, mint az apostolokhoz, hozzád is szól. Szól az Igén keresztül, hogy megismertesse veled az igazságot, szól a szíved mélyén, hogy szeretetével megvigasztaljon, és szól a családi otthonban, hogy békét és örömöt adjon (a békétlenség és az örömtelenség helyett). De az Ő szavát fel kell ismerni. Ez pedig azt jelenti, hogy figyelni kell Őrá. Ahogy János figyelt a Tibériás tónál, és rögtön felismerte Őt a parton (Jn 21,7). Ez Jézus mondanivalója a számodra ezen a húsvéti ünnepen: **„Ne félj, mert veled vagyok; ne félj, mert szeretlek; ne félj, mert az én föltámadásom a te föltámadásod is!"**

Katona István
főszerkesztő

Krisztus nem bagatell dolgokért halt meg!

A keresztény ember számára a bűn a gonoszság titka marad: alapja az Isten nagyságába és az ember nagyságába vetett hit.

**Isten az egész teremtés Ura,
de az embernek megvan az a
félelmetes képessége, hogy
NEMet mondjon Neki.**

Következésképpen a bűn végső soron nem valami elvont aktus, bármilyen gondosan is határoznánk meg. Hanem egy személy (emberi személy) konkrét állapota, aki újból megkísérli a szuverén szabadság megszerzését, és **maga akarja eldönteni, mi jó, mi rossz.**

**Ennek az állapotnak igaz büntetése:
a szóbanforgó személy két dinamikus
erő összecsapásának eredményeként
lényének mélyén kettéhasad.**

Egyik erő a gyengéd vágyakozás Atyja felé, amelyet maga a teremtés ténye ültetett beléje: a másik az erőszakos lázadás ellene, saját választásából.

Az ilyen mély belső ellentmondás szükségképpen fölemészti és elpusztítja a bűnöst.

**Orvossága nem lehet más,
mint a belső egység helyreállítása
megbánással.**

**Amikor felülemelkedik a SZERETET,
a bűntől széttépett emberi személyiség
ismét egésszé válik.**

Igaz, a bűn folyvást itt ólálkodik körülöttünk. Az embernek megvan az a félelmetes képessége, hogy kinyújtsa a kezét a jó és a rossz eldöntésének hatalma után, és így bűnössé váljék.

**De itt van mellettünk egy ezzel
vetekedő, sőt végtelen irgalom
képessége is.**

**Ha egy ember megbánja bűnét,
az Atya Lelkének minden erejével
feltámasztja őt halottaiból,
és vég nélküli életet ad neki.**

MI TÖRTÉNT A BŰNNEL?

„Nincs többé bűn" – így vagy hasonlóképpen panaszkodnak ma.

Persze senki sem úgy érti, hogy a régi tettek nem fordulnak elő többé, inkább, hogy **elvesztettük a bűn iránti érzékünket!**

Van igazság ebben a panaszban!

Ha meggyengül a mindenható Istenbe és az ember isteni rendeltetésébe vetett hit, csökken a bűn iránti érzék is. Egy apró Isten meg egy apró ember között nincs tér kozmikus összeütközésre.

Hogyan érthetjük meg a bűnt a hit aktusával?

A bűn jelentése gyökerében a következő:

Az ember komoly kísérletet tesz, hogy Istenné legyen. Ez áll a Bibliában éppen a bűnbeesés történetében.

A kígyó megkísérti Évát: ízlelje meg a tiltott gyümölcsöt, hogy ő és férje istenekhez váljanak hasonlóvá, mint a **„jó és rossz tudói"**.

De ez a „tudás" nem egyszerűen azt jelenti, hogy valami halvány értelmi tájékozottság birtokába jutnak. Sokkal többet: a jó és a rossz eldöntésének hatalmát és az ennek megfelelő cselekvés jogát jelenti, mellyel az ember visszautasítja teremtett állapotának elismerését.

**Teremtmény esetében a döntés
szuverén jogának igénye
mindenképpen lázadó tett!**

De ebben a lázadásban van valami nagyság.

Az ember végtelenbe nyúló vágyát árulja el, és azt a rejtett képességét, hogy a végtelen felé törekedjék.

Az eredmény: kozmikus tragédia, az összeütköző személyek nagysága miatt.

**Éppen ezért kellett Istenember
a megváltásunkra!**

Farkas József

JÉZUS SZAVA A KERESZTEN

„Bizony, mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban."

Haláltusádat vívod és a gyötrelemtől színig megtelt Szívedben van még hely idegen szenvedések számára.

Haldokolsz... és törődsz egy gonosztevővel, aki kínos gyötrelmében maga is beismeri, hogy testének pokoli kínjait igazságos büntetésként szenvedi el.

Látod Édesanyádat... és először a tékozló fiúval beszélsz. Istentől való elhagyatottságod fojtogat Téged... és a Paradicsomról beszélsz.

Halálod éjszakáján elsötétülő szemed látja az örök Fényt.

Haldoklásunkban önmagunkkal vagyunk elfoglalva, mert bizony magunkra hagynak és elhagynak bennünket.

Te azonban gondoskodsz a lelkekről, akiknek Veled kell bevonulniuk országodba.

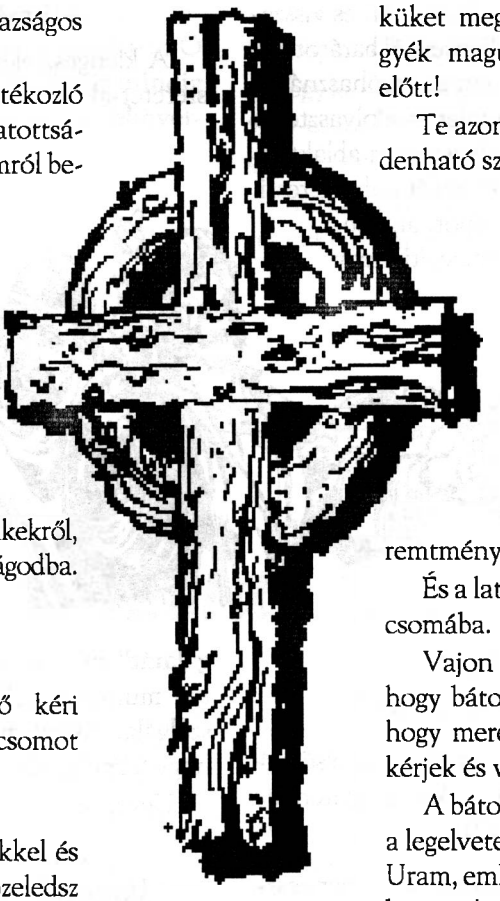
Ó, legirgalmasabb Szív!

Ó, erős és bátor Szív!

Egy nyomorúságos gonosztevő kéri megemlékezésedet. És Te a Paradicsomot ígéred neki!

Minden megújul, ha meghalsz?

Oly gyorsan alakul át egy bűnökkel és gonoszsággal teljes élet, ha Te közeledsz felé?

Ha Te kimondod egy élet fölött az átváltozás igéit... megkegyelmezel egy gonosztevő-élet minden bűnének, legförtelmesebb aljasságának és átváltoztatod, hogy már semmi se gátolja abban, hogy Istenhez mehessen.

Lám, egy kis jóakaratot mi is tanúsítottunk volna egy ilyen nyers gonosztevő iránt, annyit, hogy kifelé jobb színben látszott volna.

De a gonosz szokások, a vétkes hajlamok, a durvaság és a szenny, a közönségesség... mindez nem tűnik el egy kis jóakarattal és egy rövid bitófabánattal! Az ilyen mégsem kerül olyan gyorsan az égbe, mint a bűnbánók és a sokáig tisztulók – mint a szentek, akik nem tettek egyebet, mint testüket, lelküket megszentelték, hogy méltókká tegyék magukat a háromszor szent Isten előtt!

Te azonban kimondod kegyelmed mindenható szavát.

Ez behatol a lator szívébe és haláltusájának pokoli tüze átváltozik az isteni szeretet megtisztított tüzévé, amely egy szempillantás alatt mindent megdicsőít, fényessé változtat, ami Atyád műveként benne volt... s minden gonosz vétket felszámol, amellyel a teremtmény életében Isten ellen lázadt.

És a lator bevonul Veled Atyád Paradicsomába.

Vajon nekem is megadod a kegyelmet, hogy bátorságomat soha ne veszítsem el, hogy merészen mindent a Te jóságodtól kérjek és várjak?

A bátorságot, hogy én is mondjam – ha a legelvetemültebb gonosztevő is lennék – Uram, emlékezzél meg rólam, ha országodba jutsz!

Ó, Uram, engedd, hogy kereszted ott álljon halálos ágyamnál... és ajkad hozzám is szóljon:

„Bizony, mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban."

Ez a szó maga tegyen engem méltóvá, hogy teljesen szentül és büntetlenül a halál tisztító ereje által Veled és Benned mehessek be Atyád országába.

Karl Rahner

KIENGESZTELŐDÉS

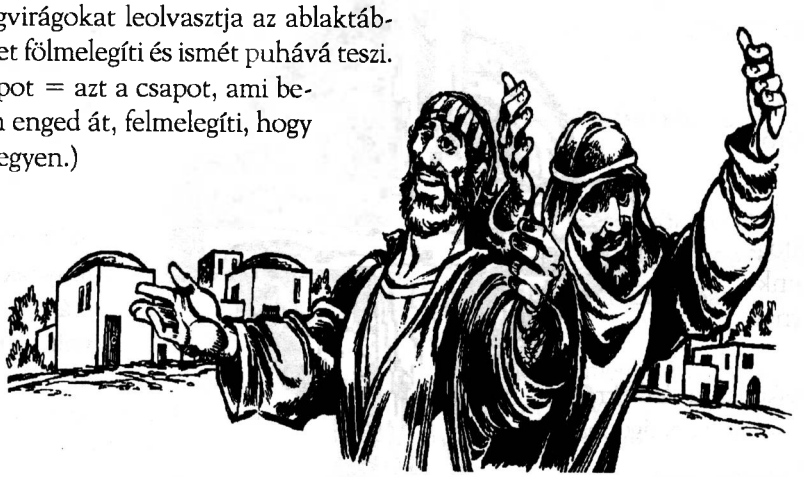
Amikor a vétkes adósságát elengedem, akkor irgalmazok neki.

Amikor a hibáiért bocsánatot kér, és én nem rovom fel többé vétkét, akkor megbocsátottam, ez a bocsánat.

Ha ez kölcsönös – a bocsánatkérés – , megbocsátunk egymásnak, de természetesen előbb a bűnvallomás történik, utána a kérés: *„hibáztam, bocsáss meg."*

A kiengesztelés lényegesen több.

A megbántott maga indul a vétkes után és visszafordítja, a fagyost fölmelegíti, az ellenségből barátot csinál. (Az ország egyes vidékein ismert ez a szóhasználat: a korai napsugár kiengesztelte a telet = elolvasztotta a jégcsapokat, a jégvirágokat leolvasztja az ablaktáblákról, a fagyos földet fölmelegíti és ismét puhává teszi. Kiengesztelte a csapot = azt a csapot, ami befagyott és vizet nem enged át, felmelegíti, hogy újból használható legyen.)

A kiengesztelődés bibliai szóhasználata a második korintusi levél 5,18-ban található.

A kiengesztelődés teljesen Isten műve.

„Omnia autem ex Deo" –
„Mindez pedig Istentől származik."

Ez nemcsak azt jelenti, hogy Istentől, mint első októl, hanem személyesen az Atyától, Aki az újjáteremtést akarta Krisztusban (2Kor 5,17).

Ez a személyes Isten felénk-fordulás, ez a kiengesztelés, „qui nos reconciliavit sibi", „aki minket kiengesztelt önmagával."

Ugyanis az eredeti bűnben és az azt követő személyes bűnben az ember Isten ellenségévé lett. A szeretet melegsége helyett az önkeresés és önzés jege tette rideggé az emberi lelkeket.

Isten tehát felénk sietett szeretetével, és egész létét adta nekünk, mert megtestesült Fiában látható módon jelent meg a láthatatlan Isten. Jézusban az Ő irgalmas szeretete hajolt le hozzánk, s mint jó Pásztor utánament az elkóborolt báránynak, vállára vette, hogy visszavigye abba az éltető közösségbe, ahonnét elcsatangolt.

A kiengesztelés tehát teljesen
Isten műve, Aki szeretetével
bennünket fordított vissza,
felolvasztotta lelkünkön a bűn
ridegségét és fagyát,
előzte az ellenséges szellemet belőlünk,
és ismét barátaivá tett minket.

A kiengesztelés tehát a sértett fél megindulása és szeretet-aktusa a sértő féllel szemben, és nemcsak elengedi a bűn adósságát, nemcsak nagylelkűen megbocsát, hanem Ő tesz erőfeszítést arra, hogy a vétkest visszafordítsa, a sértett ellenségből újra barátot csináljon.

„Et dedit nobis ministerium reconciliationis" – vagyis **„Isten az, Aki ránk bízta a kiengesztelődés szolgálatát"**, mert Krisztus küldetésében járunk, vagyis Isten munkáját kell továbbvinnie az emberek közé, a szolgálatunkkal meg kell fordítanunk az embereket, hogy felmelegedjenek Isten felé.

Ugyanis:

„Isten volt az, aki Krisztusban a világot
kiengesztelte önmagával és nem számította be
többé bűneinket és nekünk adta a
kiengesztelődés igéit"
(2Kor 5,19).

Mivel pedig Isten kiengesztelése abban állt, hogy békét szerzett az emberben és kibékítette az embert önmagával, azért amikor a kiengesztelődés igéit hirdetjük, az ember visszafordulását mozdítjuk elő azzal, hogy világosan megismertetjük vele Isten felénk siető szeretetét.

Horváth László

NAGYCSÜTÖRTÖK

Amikor az Úr lakomáját ünnepeljük, figyelmünk önkéntelenül is a felajánláskor a szent asztalra tett adományokra irányul: a kenyérre és a kehelyre. Pedig tekintetünket elsősorban Arra kellene szegeznünk, aki asztalához hív, és azt mondta övéinek nagycsütörtök estéjén: *„Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti bárányt elfogyasszam veletek"* (Lk 22,15).

Ma is ugyanúgy van: az Úr vágyik egyesülni velünk elsősorban. Mindig elsőként szeret, és asztalához invitál: Ő ül az asztalfőn láthatatlanul, mialatt a pap az Ő nevében foglalja el a főhelyet. **Az Eucharisztia mindig Jézus, amint kíséri övéit, míg az idők végén bekövetkező végleges eljövetelére várnak.**

Az Eucharisztia megülése a megdicsőült Jézus uraságának és hatalmának kinyilatkoztatása itt köztünk. De ez a dicsőség a Lélektől származik rá, mint ahogyan kijelentette: *„Ő megdicsőít engem"* (Jn 16,14). Jézus a Szentlélek által Úr. A Lélek teszi jelenné Jézus múltját, különösen pedig húsvétját, győzelmes átmenetét a halálból az életre. Az Eucharisztiát és a Szentlelket összekapcsolni annyit jelent, mint megvallani, hogy **a kereszténység lényege szerint a szeretet vallása.**

A keresztény nemcsak arra hivatott, hogy teljes szívéből szeresse testvéreit, hanem, hogy magának Istennek a szívével szeresse őket. A világ azt várja a keresztényektől hitelre méltó voltuk jeléül, hogy **szeretetük minősége meghaladja a világ mértékeit.**

Egy konvertita egyszer ezzel indokolta az Egyházhoz való csatlakozását: *„Azt hiszem, ott van a legnagyobb igazság, ahol a legnagyobb a szeretet."*

Mindannyiunk feladata, hogy ezt a legnagyobb szeretetet életünkkel bemutassuk!

Suenens

Eucharisztia: Szeretet!

Jézus az élet kenyeréről szóló beszédében (Jn 6,25-28) kifejezte azt az akaratát, hogy konkrét, testi-lelki létét mint táplálékot adja oda. **A táplálék ebben az összefüggésben annyit jelent, mint szoros és bensőséges személyes egyesülés a hit és a szeretet által.**

Jézus személye legyen az ember számára a tápláló és élet-adó erő: az a „Te", akinek szeretettel igent mondtunk és bensőleg felvettünk magunkba. Személyes kapcsolatban egészen belőle éljen a hívő.

Jézus ezt a roppant követelést nem vonta vissza emberi szempontok miatt. *„Ettől fogva több tanítványa visszahúzódott tőle és már nem járt vele"* (Jn 6,66). Ezt a követelést Jézus megerősítette az Eucharisztia alapításában (Mt 26,26-28), a szentáldozás parancsa által.

Ha megkérdeznénk egy szerető embert: „Oda akarod-e adni annak, aki neked drága, azt, amid van?" – minden további nélkül beleegyezne. „Fel akarod magad érte áldozni?" – erre is szeretetének mértéke szerint, igennel felelne. „Akarod-e, hogy téged, a te konkrét létedet, mint élete táplálékát felvegye magába?" – itt bizonyára visszahőkölne. „Olyan vagyok-e én, hogy szabad magammal betöltenem azt, akit annyira szeretek?" – nem érezné-e ebben a pillanatban bensejének minden ziláltságát, tisztátalanságát, nem védekezne-e az ellen, hogy mindez átkerüljön a másikba? Nem félne-e attól, hogy méreggé válik a másik számára?

Jézus azonban azt mondja: *„Ha nem eszitek az én testemet és nem isszátok az én véremet, nem lesz élet tibennetek."*

Jézus szeretete Egész-Más, az emberileg már fel nem fogható „túlvilági" szeretet...

Boros László

Tedd meg Isten akaratát! (De mit tegyek?)

III/1. rész

Ágika 4 éves. Felébredt délutáni álmából és most örömmel áll a konyhaajtóban. Édesanyja mosolyogva készíti elő a mérleget: együtt fognak süteményt sütni. A nyitott erkélyajtón át behallatszik a szomszéd kislány kiabálása: „Ágika! Ágika! Gyere át játszani, megmutatom az új babakocsimat!" Édesapja a szomszéd szobában leteszi a telefonkagylót és bedugja fejét a konyhába: „Ágika, jöhetsz velem a nagypapáékhoz! Viszszavisszük a fúrógépet és megnézhetjük a múlt héten született kiscicákat!"

Ágika szája sírósra görbül: most melyiket válassza?

Az alattuk levő emeleten az egyetemista Roland elgondolkodva pörget egy húszforintost. Azon gondolkodik, hogyan töltse el ezt a napfényes délutánt. Be kellene menni a könyvtárba a jövő heti évfolyamdolgozat miatt, bár Andinak hetek óta ígéri, hogy megnézik azt az érdekes filmet, amit most vetítenek utoljára. Csaba az előbb telefonált, hogy mégis ma lesz a visszavágó; fél óra múlva indulnak focizni az egyetemi sportpályára. No, és meg kellene látogatni a nagynénjét a kórházban – holnap hazaengedik, és ő a két hét alatt egyszer sem volt nála.

Most melyiket válassza?

Ágika édesapja hetek óta töpreng, hogyan döntsön. A vállalatnál 8 embert el fognak bocsátani, persze, még nem tudni, pontosan kiket. Főnöke finoman célzott arra, hogy a helyettesi státusz meg fog ürülni, pályázni lehet majd rá. Ez persze, azzal jár, hogy el kell végeznie egy 2 éves átképzést, saját költségén. Pár napja letöltött az internetről egy jónak tűnő álláshirdetést – a cég székhelye egy közeli nagyközségben van; a több fizetés mellett ez több utazást is jelent. Ám ha mégis marad a helyén és neki nem mondanak fel, az biztos túlórákat hoz: az elküldött munkatársak munkáját is az ottmaradottaknak kell elvégezni.

Most melyiket válassza?

Szabó néni a földszinten hónapok óta tépelődik, hogy mit csináljon. 23 éve él egyedül: a lánya külföldön, a fia az ország túlsó felén egy pici faluban. Az ő ereje napról-napra fogy, és egyre egyértelműbb, hogy nem sokáig tudja fenntartani ezt a háromszobás lakást. Megnézett már több öregotthont: az egyik a környéken van, a másik viszont sokkal lakályosabb, de a harmadik a legolcsóbb. Vagy kössön eltartási szerződést? Esetleg mégis fogadja magához Ivettet, egyik unokáját, aki egy heavy-metal zenekar énekese?

Most melyiket válassza?

Életünk döntések sorozatából áll.

Ezek a választások – különböző mértékben ugyan –, de mindig kihatnak az életünkre, sőt, a velünk kapcsolatban levőkére is. Egyáltalán nem mindegy tehát, hogy milyen döntéseket hozunk!

A megtért, hívő keresztény Isten szíve szerinti döntéseket akar hozni.

De **HOGYAN ismerhetjük fel, hogy mi az Isten akarata?**

Ezt a témát fogjuk most egy kicsit körbejárni.

A döntés egy kétpólusú folyamat. Szerepel benne egyrészről az az ember, aki a választást hozza; másrészről pedig az a dolog, amelyről (helyes!) döntést akar hozni. Nézzük meg mindkét területet!

A. Milyen ember képes arra, hogy felismerje Isten akaratát?

1. Aki Jézus tanítványa

Ki lehet tanítvány? Aki megtért ember! Aki elfogadta Jézust élete Urának és egyetlen Megváltójának. (Ez nem azonos azzal a fajta vallásossággal, amely formalitásokban és külsőségekben jelentkezik.) A külsőséges vallásosság nem kedves az Úr előtt. *„Ez a nép ajkával tisztel engem, de szíve távol van tőlem"* (Mt 15,8). A megtért embert is megkísértheti a külsőséges vallásosság. A megtérés harc, amit naponta meg kell vívni, hogy életünk Istené legyen és mindenben a szeretet vezessen.

A Mk 3,14 elmondja, hogy Jézus a Tizenkettőt azért választotta ki, hogy elsősorban *„vele legyenek"*. A tanítvány ott ül Mestere lábainál és hallgatja ót. Dávid ezt így írja le: *„Lelkem Tehozzád tapad és jobbod erősen tart engem"* (Zsolt 63,9). Isten ilyenkor tudja megmutatni a nekünk előkészített utat (vö. Zsolt 25,12; Péld 23,19). Így tudják megtenni a tanítványok azt, amit Jézus mond nekik (Mt 21,6).

A Biblia elmondja (Zsolt 73,16-17), hogy Isten jelenlétében kaphatjuk meg kérdéseinkre a választ, és

csak ott érthetjük meg az életet. Az Ő jelenlétébe vezető út a hálaadás és a dicsőítés (Zsolt 100,4).

Vagyis: Jézus tanítványa elsősorban az Úr jelenlétét keresi, azaz imádkozik.

2. Aki folyamatosan (át)alakítja gondolkodásmódját

„Ne szabjátok magatokat a világhoz, hanem alakuljatok át értelmetek megújításával, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a jó, Neki kedves és tökéletes" (Róm 12,2).

Ez nem ajánlat vagy alternatív megoldási lehetőség, hanem felszólítás és parancs: az egyetlen út!

Ahogy egyre több időt töltünk el a Mesterrel, úgy változik át gondolkodásmódunk is az Ő hasonlatosságára, és úgy válunk egyre érettebb kereszténnyekké.

Figyeljük meg, hogy a Jn 10,4 arról beszél, hogy a juhok fölismerik a Pásztor hangját, és tudják őt követni. Ebből következik, hogy a bárányok (a frissen megtért és szellemileg fiatal keresztények) még nem képesek önállóan erre. Az Iz 40,11 így írja le Istent: *„Mint pásztor, legelteti nyáját, karjával összegyűjti a bárányokat és ölébe veszi, az anyajuhokat gondosan vezeti."* Az Úr másképp bánik a bárányokkal és másképp az anyajuhokkal (= érett, felnőtt keresztények, akik képesek szellemileg életet továbbadni, evangelizálni, és segítik a „bárányokat" felnőni és kiképződni).

Atyánk, a jó szőlősgazda gondosan megtisztítja a mi értelmünket (Jn 15,1-2), hogy életünk maradandó gyümölcsöket hozhasson (Jn 15,16). Ígérete ma is érvényes: *„Értelmet adok neked és megtanítalak arra az útra, amelyen járnod kell"* (Zsolt 32,8).

A megújult értelem Jézusra figyel és éber.

A Lk 21,34 egy nagyon fontos dologra hívja fel a figyelmet: *„Vigyázzatok hát magatokra, hogy el ne nehezedjen a szívetek a tobzódásban és részegségben, s az élet gondjai között..."* Ezen az igeversen évekig keresztülfutott a tekintetem: nem szoktam sem részegeskedni, sem tobzódni; szóval ez nem nekem szól. Aztán egyszer csak megláttam: na, és mi a helyzet az élet gondjaival?!

Amikor gyerekkoromban először voltam Ausztriában, nem bírtam betelni a sajtokkal – még a hazulról ismert fajták is roppantul ízlettek! Itthon továbbra is böjti esemény számomra, ha sajtot kell ennem. Mi okozza hát a különbséget? Aztán megértettem: az osztrák tehenek az alpesi réteken legelnek, ezért más íze van a tejnek és a belőle készült sajtoknak, mint a magyar, istállóban, „száraz koszton" tartott állatokénak.

Olyan gyönyörűen kifejező a mi magyar nyelvünk: „Hol legelteted tekintetedet?" – kérdezzük. S bizony így van: ahol legeltetjük a tekintetünket, azzal táplálják a mi szívünket. Ha gondokkal, félelmekkel, aggodalmakkal, negatív gondolatokkal foglalkozunk, akkor ezekkel telik meg a szívünk.

Márpedig *„a szív bőségéből szól a száj"* (Mt 12,34). A negatív gondolatokkal teli szív negatív beszédet eredményez. Ezzel olyan légkört teremtünk magunk körül, mint a szmog: egészségtelen ránk és a környezetünkre nézve is, és egy idő múlva gyakorlatilag lehetetlenné teszi, hogy Isten akaratát meglássuk.

A hálaadás, magasztalás, dicsőítés és imádat ellenben beemel az Úr jelenlétébe és megélesíti látásunkat, tisztítja és formálja értelmünket.

Csak rajtunk múlik, melyiket választjuk.

3. Aki rendszeresen olvassa a Bibliát

Isten Igéje átmossa és megújítja az elménket és tanít minket (Jn 15,3).

A rendszeresség nagyon fontos, hiszen minden időben érvényes az Úr szava: *„Mert amint lehull az eső és a hó az égből és nem tér oda vissza, hanem megitatja a földet, termékennyé és gyümölcsözővé teszi, magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, úgy lesz az én igém is, mely számból kijön: nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem megteszi, amit akarok, és véghezviszi, amiért küldtem"* (Iz 55,10-11).

Isten Igéje akkor is eleven és hatékony (Zsid 4,12), táplál és megtart (Bölcs 16,26), tűz és védőpajzs (Péld 30,5), gyógyít (Zsolt 107,20), megment (Zsolt 119,170), munkálkodik (1Tessz 2,13) és megerősít (Zsolt 119,28) – ha mi éppen „rossz passzban" vagyunk, vagy fáradtak, vagy szomorúak...

Már elmúltam 25 éves, amikor kivették a manduláimat. Addig rengeteg problémát okoztak – például évente többször is voltak olyan időszakok, amikor hetekig nem volt étvágyam. Azt hiszem, nem lepek meg vele senkit, ha elárulom, hogy akkor is rendszeresen ettem...

Isten Igéje a mi szívünk-lelkünk tápláléka. Ha nem „esszük" rendszeresen, akkor alultáplált, erőtlen és hiánybetegségekben szenvedő lesz a szívünk, és nemigen fogunk tudni a Mestert követve előrehaladni Isten útján.

4. Aki folyamatosan töltekezik Szentlélekkel

Jézus azt mondja: *„A Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az Atya küld az én nevemben, megtanít majd titeket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek"* (Jn 14,26).

Jézusnak mint embernek, szüksége volt a Szentlélekre ahhoz, hogy szolgálatát elkezdje, és folyamatosan telve volt Vele.

Istennél nincsenek „instant termékek"! „Konzervatív módon" bennünket is úgy táplál, mint egykor az izraelitákat a pusztában: napról-napra (Kiv 16,4). *„Nem fogyott el irgalma, megújul minden reggel"* (Siralm 3,22-23). Az ApCsel-ben újból és újból olvashatunk a Szentlélek kiáradásáról.

Ahogy a Biblia szavai nélkül, úgy a Szentlélek mindennapos vezetése nélkül sem boldogulunk. Ő az, Aki a konkrét helyzetekre nézve irányítást ad, tanít, buzdít, fedd, bátorít...

Jézus tanítványai telve voltak Vele, ezért vezethették be az apostolok és a presbiterek úgy a döntéseiket, hogy *„Úgy tetszett ugyanis a Szentléleknek és nekünk..."* (ApCsel 15,28).

5. Aki megkérdez másokat

„Az élet útján halad, aki megszívleli az intést, aki megveti a korholást, eltéved" (Péld 10,17).

A Biblia Krisztus Testéről állítja, hogy szilárd, hatalmas és örök (Mt 16,18) – és nem az egyes emberről! Szükségünk van egymásra! Saját életünkre nincs olyan objektív rálátásunk, mint testvéreinknek – ezért pótolhatatlanok tanácsaik, véleményük, velünk kapcsolatos látásmódjuk. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy ők döntsenek helyettünk! Dönteni nekünk kell, hiszen ennek felelősségét is mi hordozzuk.

Isten azoknak, akiket tekintélyben fölénk helyezett – közösségvezetők, imacsoportvezetők, szolgálatvezetők, stb. – különleges módon ad látást és vezetést a mi életünkkel kapcsolatosan. Imádkozzunk és forduljunk hozzájuk bizalommal! Nagyon nagy áldás, ha valakinek van állandó gyóntatója, lelkiatyja vagy lelkivezetője.

Oroszországban emberek százai vállalták a többhetes – általában gyalog megtett – utazásokat azért, hogy pár mondatot válthassanak egy szent életű sztareccel, akitől lelkivezetési vagy életvezetési tanácsokat kérhettek és kaptak.

Természetesen gondosan meg kell választanunk, kiktől kérünk iránymutatást. A kapott tanácsot minden esetben meg kell vizsgálnunk, mielőtt döntésünkben figyelembe vennénk.

Kocsi Katalin

— FOLYTATJUK —

Átalakulás Krisztusban

III/2. rész

Beszélgetünk együtt

Te azt mondod nekem néhány felmerülő kérdésre, hogy hiteles kereszténység kell és komoly vallásosság. Ezeknek a kifejezéseknek valahogy mégis olyan fals csengésük van.

Te nem lehetsz görcsösen, csupán akarattal hiteles keresztény. Te nem lehetsz csupán komolyan vallásos. Te vagy hívő vagy, aki örömteli lendülettel megy a szentség útján, vagy pedig langymeleg néző az Egyházban. Ha te hívő vagy, és az Igében járatos, szentségekkel élő, akkor valahogy nem is kell, hogy túl sok energiát fordíts a hitelességre. Egyszerűen örömöd telik abban – igen nagy örömöd –, hogy az Ő kezére bízd életedet és minden tettedben az Ő kedvét keresd.

Ez az öröm tesz téged hitelessé. Ha leülnél az Úr elé őszintén, Ő biztosan rámutatna a te görcsös erőlködéseidre, hogy ezek helyett legyen meg inkább a Vele való találkozás öröme, ami világító jel mindenkinek arról, hogy szeretet és öröm az Isten. Miként vagy te, ablakba, lámpatartóra kitett lámpás (hogy hívogató és útmutató tanúság légy), ha az Isten-hitet kemény követelményrendszernek állítod be?

Az örömre és élvezetekre éhes világ unottan fordul el tőled és megy a maga örömei után, mert te összeaszottá és hamissá tetted az igazi Isten-képet. Egyedül a te hiteden múlik, hogy a helyes Isten-képet mutasd a világnak, és sokan ragadjanak meg, hogy hadd mehessenek veled, mert veled van Isten, akit már régen keresnek.

A te örömteli életeden sokan elcsodálkoznának, és mondanák: *„Nagy dolgokat cselekedett ezzel az Isten"* (Zsolt 12,1).

Az Úr a világ számára ígéreteket tartogat. Vár az Ő nyugalmával, hogy kegyelmezhessen (Iz 30,18), gyógyítani kész az Ő irgalmában, annak dacára, hogy látta az útjait a bűnösnek (vö. Iz 57,18-19). Mindig kitárja kezét, és mindig elmennek mellette (Iz 65,1-2).

Amikor végre hagyod, hogy beköltözzön sátradba, felerősítsen téged jelenlétével és megszilárdítson, akkor így szól: *„Legyetek szentek, legyetek tökéletesek, amint én is szent vagyok."* És onnan már nem a magad erejéből törtetsz erre, hanem hagyod, hogy Ő tegyen téged szentté. Te a kedvét fogod keresni. Nem mint egy zord főnök, vagy mint egy híres orvos jóindulatát, hanem ahogy a szerelmes keresi az ő szerelmese kedvét. Te átforrósodsz az Ő Igéjétől és imádásban az Ő jelenlététől, és már nem tudsz mást tenni, mint amit Ő kér tőled. És ezt nem tudod megkeményedve élni. Igényed támad, hogy állandóan olvasd az Igét. Szinte nem bírod letenni. Ahogy a lány nem bírja letenni az ő kedvese levelét, úgy leszel te Isten Igéjével.

Bár sok vőlegény-menyasszony hasonlat apokaliptikus (eszkatológikus) értelemmel bír, mégis a megdicsőült, mennyei Jeruzsálem, az Ő országa benned van elhintve, mint a mustármag. Te magad választott vagy, a megváltottak és dicsőségre elhívottak egyike. Nem tudom megindultság nélkül olvasni Izaiás 54. fejezetét: *„Mert aki alkotott, az a férjed, és aki megváltott, az Izrael Szentje"* (másik részből: *„Nem követ vagy angyal, hanem maga váltotta meg őket"*) (Iz 63,9).

És mint elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint megvetett ifjú asszonyt az ő nagy irgalmában. Egymásután jönnek az ígéretek: Iz 62,3-tól: mint vőlegény a menyasszonyának, úgy örül majd neked Istened. Ilyen igék után együtt mondom az Ars-i szenttel: **„Mily felséges vagy lelkem, csak Isten tud kielégíteni."**

Te miként tudsz csupán ezeknek az ismeretével eleget tenni a vallási elvárásoknak? Ha ezeket az igéket ismered és engeded, hogy szíven találjanak, semmi erőlködés nem lesz többé az életedben, semmi izzadságszag. Képzeld el, hogy meghívott vagy egy nagyon nagy lakomára. Te mivel foglalkozol ilyenkor? Ha elkezdesz azzal fáradozni, hogy minél szebb és értékesebb ajándékkal állíts be, akkor hol a te Isten iránti bizalmad? Ti szomjazók, mind jöjjetek vízért, és vegyetek mindent ingyen, mert miért adnátok pénzt? (Iz 55,1).

Meg kell, hogy tisztulj, de ez sem a te munkád. Te átadod Neki a rongyaidat, Ő meg tiszta, fehér ruhát ad neked. Felékesít az Ő ajándékaival. Ő ad mindent, de te akarj ott lenni és örülj neki. Ő mindig, amikor csak akarod, beléd költözik, sőt el se megy, csak ha kizárod. Nem kelletlenül, hanem örömmel jön. Egy rozoga sátor vagy, de Ő benned akar lakni. Erős Ő, megtart Ő, hallgat az Ő szerelmében, örül terajtad örömmel, énekléssel örvendez neked (Szof 3,15). Te vagy az a szamariai asszony, aki sok dolgot ismer, tanult, mégis megvetett. Tudod mekkora élmény olyan valakivel találkozni, aki ismeri a te életedet? Olvastad János evangéliumának 4. fejezetében, hogy mekkora örömmel futott az asszony, hogy próféta van a közelben, sőt maga a Messiás? Te naponta találkozol Vele, naponta mondhatod a zsoltárossal: Te tudod, ha leülök, vagy ha felállok, messziről is tudod szándékomat (vö. Zsolt 139). A szamariai asszony ennek örömével és erejével futott hirdetni Őt. Te hogyan hirdeted?

Megtérésem olyan volt, mint az a pillanat, amikor a parázna nőt odahurcolták Jézus elé kíváncsian, hogy mit mond: elítéli vagy felmenti. Négy év távlatából emlékszem rá. Annyiféleképpen paráználkodhatsz az életedben, a lényeg az, hogy elszakadtál Istentől és idegenek után futsz (vö. Jer 3,1).

Az a nő ott állt előtte vádlóival és rettegett, hogy mi lesz a sorsa. És úgy mehetett el onnan, mint akinek a szeme előtt tépték szét az adóslevelét (vö. Jn 8). Neked ezt a nagy szabadítást kéne hirdetned a világban!

Aztán ott van Magdolna! Tudsz-e te nem tartva semmitől teljesen belefeledkezni a Mesterbe? Akik ismerték az életedet, és nincs hitele a te hitednek, biztos sugdolóznának, hogy ki is vagy te. Mintha ő nem tudná. És akkor megválaszol: A betegeknek van szükségük orvosra, és eltöröltetnek az ő bűnei, mert nagyon szeretett. Kiáll érted és támadóid megszégyenülnek. Célt téveszt minden fegyver, amit ellened kovácsoltak (vö. Iz 54,17).

Szeretnélek nagyon biztatni az Ige megismerésére. Mennyire jó lenne, ha lenne olyan katolikus teljes Bibliád, amit bárhol, bármikor elővehetsz, hogy mindig veled legyen az Úr szava (vö. 5Móz 6,4-9).

Te a Bibliából és az Eukarisztiából merítheted állandóan örömteli istenélményeidet. Ez megelégít téged, megismered Őt, mind jobban megszereted és átengeded magad Neki. Ő akkor beragyog téged az Ő világosságával, amihez népek és királyok jönnek. Özönlenek hozzád, mert Isten embere vagy, a béke embere vagy és mindez a te nagyon erős, nagy fáradozásod nélkül. Ő tesz téged vonzóvá és ragyogóvá, a sajátjává.

Kezdd el olvasni a prófétákat! Figyelj, mennyi ígéretet ad Ő neked, és amiket Ő megígér, azok megleszsznek. Ő nem beszél olyanokat, amik nem válnak valóra. A te akaratodat a kezébe teszed le, az Ő akarata a szívedben lesz, és örömmel készülsz a Vele való találkozásra.

Kis Andrea

Megtérés Nagypénteken

- Egy divattervező megtérése -

Előszó: Statisztikai adatként egyike voltam a kommunista Magyarország csecsemő kereszteltjeinek, akiknek később semmilyen kapcsolatuk nem lett a katolikus egyházzal...

1993-ban kaptam egy telefont. Anyám volt. „Apád rákos beteg, jó volna, ha hazajönnél." Anyám Budapestről hívott, én meg a kanadai Torontóban vettem fel a telefont. Ekkor már 16 éve nem jártam Magyarországon. Szüleimmel egyszem gyermekként mindig külföldön találkoztam. A telefonhívás idején 2 üzletem, 15 munkásom volt. A torontói televízió mint tehetséges egyedi divattervezőt mutatott be egy interjú során. A telefonbeszélgetés után lenéztem a csodás Ontarió tóra és elbőgtem magam...

48 órán belül gépen ültem. 2 hónapot voltam otthon. S újabb két hónappal később a temetésre repültem vissza Budapestre, aztán vissza Torontóba.

1994 egy gyönyörű tavaszi napján egy régi kedves kliensem háza előtt mentem el (Gabriella egy különös ismeretség volt, besétált a Forest Hill-i üzletembe és azonnal németül kérdezte, nem élt maga Bécsben? Igenlő válaszomra megkérdezte, nem az Ádlmüller divattervezőnél volt manöken? De igen – mondtam –, hát akkor a bécsi tévéből ismerem! Kiderült, meghalt a bécsi férje és most áttelepült Kanadába, ahol a testvérei élnek.)

Ripsz-ropsz elhatároztam, meglátogatom. Kabátban nyitott ajtót. „Épp templomba megyek, nem jössz velem? Aztán visszajövünk kávézni." Eddig is jártam időnként templomba, no nem résztvevőként, inkább a művészetek csodálójaként. Így hát volt egy megszokott képem: virág... gyertya... zene... stb.

A templomban 300-an lehettek. Csendben ültek az emberek. Az oltárkép egy cirka 30 méter magas – sötétkék háttérben csillagokként ragyogó arany mozaikkockácskák körében – gyönyörű fényben úszó Krisztus-alak volt, amint az előtte térdelő, kitárt-karú Szűzanya felé emeli áldó kezét.

Furcsa érzés fogott el. Se virág, se zene, a tabernákulum ajtaja nyitva. Kopár minden, a pap pedig egy hatalmas keresztet cipelve a hátán lépkedett az oltár felé... Nagypéntek volt. Megdöbbenve néztem a látványt. Majd magamban megkérdeztem: „miért?"

S akkor, életemben először, választ kaptam, mely nem tőlem jött. A válasz így szólt: „ÉRTED ÉS MINDENKIÉRT!"

Megeredt a könnyem és térdre csúsztam a padban. S abban a helyzetben valami átjárt. A fejem búbjától a lábujjamig. Az „átjárt" szó nem adja vissza helyesen az élményt, hiszen kezdetet és véget jelez, ez azonban NEM VOLT VÉGES... jött és jött... és jött... és teljesen átjárt. Mint amikor a gimis barátokkal strandra mentünk és az ember elaludt a napon, és a barátai tréfából leöntötték egy vödör vízzel. Csakhogy ez a víz SZERETET volt, és mindenemet átjárta... Térden állva és könnyezve maradtam végig.

A szertartás végén kedves barátnőm csak ennyit mondott: „Beácska, azt hiszem papra lesz szükséged, a torontói jezsuiták magyarok, menjünk hozzájuk!"

Így lett Máthé József S.J. atya a lelkiatyám Torontóban az Árpádházi Szent Erzsébet plébánián. Itt végeztem el az életgyónásomat. Krisztus Király ünnepén elsőáldozó lettem, majd Miklósházi Attila (S.J) püspök atyától, aki a külföldön élő magyarok püspöke volt akkor, vettem fel a bérmálás szentségét a Xavéri Szent Ferenc plébánián, egyetlen felnőttként a sok gyerek között. Máté atyától kaptam egy nagyon szép könyvet ajándékba, pont akkor jött ki angolul a Katolikus Egyház Katekizmusa. Nagyon szeretek olvasni, és az atya kissé aggódott, hogy miket olvasok... Teilhard de Chardin, Henry Luback, Hans Urs von Baltazar – őket mind különös módon kaptam, így a kezembe nyomta a katekizmust. Ennél szebbet nem is adhatott volna, jól alá is huzigáltam mindent kékkel, pirossal, lilával meg zölddel, egy vagy két pipát téve azok mellé, amik különösen tetszettek, Máté atya majd elájult, amikor meglátta...

Még abban az évben elhatároztam, hogy hazatelepülök. Tudtam, hogy divattervező nem leszek Magyarországon. Gondoltam, írni fogok. El is küldött az akkori plébánosunk itt Pesten az Újságíró iskolába. Egy alkalommal a tanárunk az irodalmi típusokat elemezte, a „forradalmár" után a „széplélek" következett. Ez a figura egy szánalmasság és nevetségesség közötti alakká

vált a magyarázata szerint. Mondanom sem kell az egész osztály hahotázva nevetett. S akkor nekem bevillant, hogy teljesen rossz helyen vagyok, engem ugyanis igazából ez a „széplélek" érdekel...

Otthagytam az újságíró iskolát és átsétáltam a Papnövelde utcába, hogy a portást megkérdezzem, hogy lehetek én a teológián hallgató. Beiratkoztam, és örömmel vettem részt az órákon. Már másodéves voltam, amikor kaptam egyszer egy telefont. (Jó pár évvel azelőtt volt egy bécsi zsidó barátom, akinek egy nagyon jó elképzelése volt egy gyógyszerkészítményre, pénze azonban nem volt. Nekem se. De voltak ékszereim, amikre kölcsönt vettem fel és odaadtam a pénzt. Roszszul forgatta és elúszott az összeg, és vele az ékszerek.)

Hát ez a barátom volt a telefonban. Izraelbe vándorolt ki és 600 pályázóból 12-en nyertek kutatási pályázatot, köztük az ő projektje. Megkérdezte, hogy nem volna-e kedvem csatlakozni a csapathoz? Kimentem. Végigjártuk a Sínaitól az egész Szentföldet, ahol az Úr Jézus járt... Minden virágzott és a narancsfavirág illata lengett a levegőben... Nem lehetett ezt a földet nem szeretni... És akkor azt mondtam, hogy én nem sokat tudok a projekthez tenni, inkább orvosokat hívjon a csapatba, de ha készen lesznek a termékek, eljövök és megtervezem a csomagolást, a szórólapokat, a reklámot, stb. Egy évre rá kaptam az értesítést, hogy van hétféle termék, jöjjek azonnal. Így kerültem egy izraeli cég alkalmazásába.

Szabadidőmben önkéntes munkákat vállaltam, vakoknak bevásárlást, egyedülálló időseknek az angol klubban ebédet adtak, itt mosogattam, meg fogadtam az érkezőket, én voltam az egyetlen magyar és keresztény... nagy öröm volt megismerni Ilonka nénit Erdélyből (auschwitzi túlélő volt).

Jeruzsálemben pedig egy protestáns szervezetnél voltam zöldség és élelmiszer pakoló. Szegények számára csomagoltuk az ajándék csomagokat. Ez egy csoda csapat volt, imádsággal kezdtük a napot, aztán csomagoltunk. Az egész világról jöttek, ki-ki ameddig akart, volt itt dél-amerikai, észak-amerikai, ausztrál, dél-afrikai, német, holland, én voltam az egyetlen magyar – és katolikus. A többiek anglikánok, metodisták, és más protestáns felekezetekből valók voltak.

Hétvégekre szokásom lett meghívni valamelyiküket, mivel én a tengerparti Netanyan éltem, egy nagyon szép helyen. Ezen a hétvégén anglikán barátnőmet hívtam meg, aki Texasból jött. Épp előtte jöttem vissza egy rövid budapesti látogatásból – a teológiát a levelezőn folytattam és hazajártam vizsgázni. Budapesti barátaim beszéltek egy katolikus karizmatikus közösségről, ahová szerintük érdekes volna ellátogatnom, egy bizonyos Nyolc Boldogság Közösségről Botfán. Adtak is 3 könyvet, hogy addig olvassam el. Efraim testvér két könyvét az alapításról, meg a „Miért szeressem Izraelt?" címűt. A pénteki géppel jöttem vissza a Szentföldre. Szombaton meg már jött Noel, a texasi barátnőm.

Vasárnapra kitaláltam, hogy menjünk Latrounba, a Trappisták kolostorába misére. Franciául miséztek a libanoniak. Gyönyörű volt, minden hófehér, sok füstölés, ének. Egy barna habitusos szerzetesnő olvasta az olvasmányt. Ahogy kifelé jöttünk, a barátnőmmel angolul beszéltünk, amikor a hátam mögött valaki megkérdezte: „Hát ti honnan vagytok?" A kolostor ugyanis egy nagyon elkülönült sivatagos részen áll. Hátra szóltam: „A barátnőm texasi, én meg magyar vagyok." „Magyar? Hát a lány, aki felolvasott az előbb a templomban, az éppen magyar! Gyertek keressük meg, üljetek a kocsimba!" A homokos úton vezetve dudált, ahogy megpillantottuk a szerzetesnőt. „Magyar lány!" – kiáltotta neki. Megöleltük egymást, és az első kérdésem az volt:

– „Mi ez a habitus rajtad?" – „A Nyolc Boldogság Közösségben vagyok, itt nem messze" – felelte.

Hát így kezdtem az emmauszi (!!!) Nyolc Boldogság Közösségbe járni a Szentföldön... És ez már egy újabb történet.

Még azt a verset szeretném megosztani veletek, amelyiket nem sokkal a megtérésem után írtam:

Megtérés Nagypénteken

A nap úgy indult, mint bármely más
S a délután látogatott barát szava:
„Épp templomba megyek
Nem jössz velem?"
Még semmit sem sejtetett.

Templomba? Miért ne? Induljunk hát!
S a tavaszi fényből a templom hűsébe lépve
Rám dermedt a csupasz oltár,
Hová lett a virág, gyertya, zene?

S a hívők arca elhomályosult,
A barát hangja elhalványult
S térdre csúszva a kopár oltár előtt
Megnyílt a csend
Idő és tér beléveszett:
A lélek tátott szájjal maga elé meredt
S az akkor már megállíthatatlan könnyek
Patakja között
Lehajtott fejjel repesve
Mondta ki az igent:
Legyek hát én az a hiányzó helyett
Az a virág, az a gyertya, az a zene
Ámen...

Rock Beáta

Isten szabadító ereje által

- Interjú Duda Szvorád atyával -

Hiteles, vidám, kiegyensúlyozott és béke árad belőle – így jellemezném a frigyesfalvai plébániai kormányzót – Duda Szvorád domonkos atyát, akivel nemrég beszélgettem. 1995-ben szentelték pappá. A domonkos rend szlovákiai tartományához tartozik, és már néhány éve itt szolgál Kárpátalján.

– Szlovákiában születtem és nevelkedtem egy istenfélő családban – meséli az atya. – Édesanyám Lendákból, egy olyan unikumnak számító szlovákiai faluból származik, ahol mintegy 30 papi és közel 100 szerzetesnői hivatás született. Kisgyerekkoromtól kezdve számomra nem volt kérdés az Isten létezése és az, hogy Ő szeret minket, hisz erre neveltek szüleim. Az imádság, a templomba járás olyan természetes volt nálunk a családban, mint az evés vagy ivás.

– *Hogyan érezte meg, hogy Isten a papi hivatásra hívja?*

– Már gyerekként nagyon szerettem a vallást, a szentmisét, és erősen vágytam arra, hogy pap lehessek. Ez a vágy egy jel is volt – mondhatni a legnagyobb jele Istennek, hogy a papságra hív. Ugyanakkor nem tudtam, hogyan teljesül majd ez a vágyam, mivel nem voltam valami jó tanuló, és azt gondoltam, hogy csak azok a fiúk mehetnek papnak, akik jól tanulnak. Ez sokszor elszomorított. De az imádságot és a szentségi életet továbbra is ugyanolyan lelkesedéssel gyakoroltam.

Kamaszkorban egy időre megfeledkeztem vágyamról a papság iránt. Elkezdett érdekelni a csillagászat. Miután elvégeztem egy építőipari szakközépiskolát, bevonultam katonának. A seregben nem volt lehetőségem rendszeresen templomba járni. Amikor kimenőt kaptunk, én mindig egy templomba mentem misére, ahol sírtam az örömtől, hogy ott lehetek. A seregben egy év eltelte után több kimenőt kaptunk, és lehetőségem volt bejárni egy domonkos kolostorba. Nagyon megtetszett a domonkos rend, és újból feltámadt bennem a papi hivatás utáni vágy. De most már azt is éreztem, hogy én domonkos pap akarok lenni. Egy ideig azonban harc dúlt bennem, mivel azon is gondolkodtam, hogy csillagász leszek. Rövid időn belül azonban beláttam, hogy ha nem válaszolok Isten hívására, nem találom meg a lelki békémet, így már a seregben elkezdtem a noviciátusi évemet a domonkos rendben.

Épp leszerelésemkor tört ki Szlovákiában a forradalom. Fél évet még építőmunkásként dolgoztam, utána viszont bevonultam a kassai domonkos kolostorba. Az első fogadalom letétele után Csehországban kezdtem el teológiai tanulmányaimat a szemináriumban.

– *Milyenek voltak ezek az évek?*

– Nagyon örültem, hogy végre a szemináriumban lehetek és a papsághoz vezető úton elindulhattam. A tanulmányok viszont, ahogyan azt sejtettem is előre, komoly erőfeszítéseimbe kerültek.

– *Hogyan emlékszik vissza a pappá szentelésére?*

– Nagyon örömteli esemény volt számomra, ugyanúgy, mint az örökfogadalom. Azonban az örökfogadalom letételekor komolyan megkísértett a gonosz lélek. Életem talán legnagyobb megpróbáltatása volt, amikor a szertartás alatt, miközben a mindenszentek litániáját imádkozták, az oltár kövén fekve egyszer csak megéreztem, hogy valaki arra buzdít, hogy álljak fel és menjek el. Élesen megéreztem a Gonosz jelenlétét. A lelkemben viszont egy szelíd hangot hallottam: „Ne aggódj! Amiről most lemondasz, azt mind megkapod az örökkévalóságban!" Ez az isteni kegyelem hangja nagyon megnyugtatott és erőt öntött belém, így a litánia után bátran léptem az elöljárómhoz, hogy letegyem az örökfogadalmat. Ezek után már egészen megerősödtem hivatásomban és ehhez hasonló nagy kísértéseim nem voltak.

– *Hogyan került Kárpátaljára?*

– Papságom első éveiben többek között Kassán, nyugat- és közép-szlovákiai településeken szolgáltam. Isten hívásaként éreztem meg, hogy Kárpátaljára kell jönnöm. Ezt el is mondtam a provinciális atyának. Ő igencsak meglepődött. Nem hitte volna, hogy ott szeretnék szolgálni, de végül is elengedett, hisz épp akkoriban kérték, hogy küldjön egy papot Kárpátaljára a rendi atyák közül.

– *Egyházmegyénkben ön exorcista (ördögűző) szolgálatot is betölt. Hogyan esett önre a választás?*

– Úgy gondolom, nem egészen az én akaratom volt, hogy exorcista pap legyek. Igazából nem is ismertem eléggé ezt a területet. A szemináriumban nem sokat tanultunk ezekről a dolgokról. Szóval erre a szolgálatra való kinevezésemnek megvan a maga története. Amikor Kárpátaljára jöttem, szembetűnő volt, hogy itt az emberek többsége szörnyű módon irigy. Irigykednek a szomszédaikra, a barátaikra, sőt gyakran még családon belül is nagy az irigység. Ez a szörnyű bűn viszi rá az embereket, hogy átkozódjanak, ármánykodjanak, és nem ritkán még javasasszonyokhoz, boszorkányokhoz is fordulnak segítségért, hogy valami módon kárt okozhassanak egymásnak. Sajnos ilyen „gyógyító" asszonyokból van Kárpátalján elegendő. Engem, mint a híveim lelki atyját, nagyon elszomorított, hogy úgy éreztem, nem tudok hatékonyan segíteni lelki gyermekeimen. Természetesen papként igyekeztem a meglévő eszközöket használni – a bűnbocsánat szentségét, az oltáriszentséget, a betegek kenetét. De valami többre vágytam, magam sem tudom mire, csak éreztem, hogy muszáj még valamit tennem a beteg, szenvedő hívekért.

Egyszer egy zarándoklat alkalmával Medjugorjéban egy kápolnában imádkoztunk együtt két karizmatikus domonkos pappal Szlovákiából. Ők megkérdezték, hogy rám tehetik-e a kezüket és imádkozhatnak-e fölöttem. Én persze nem ellenkeztem, bár jómagam nem gyakoroltam soha ezt az imamódot. Ők tovább kérdeztek: milyen adományt szeretnék kérni a Szűzanyától ezen az imádságos zarándokhelyen? Nekem rögtön eszembe jutottak az otthoni híveim, és mondtam, hogy segíteni szeretnék rajtuk, és valamilyen módon harcolni szeretnék az átkok, varázslások, szemmel verések ellen is. Az atyák tudomásul vették kérésemet és imádkoztak fölöttem ezért az adományért.

Később Kárpátalján egy papi lelkigyakorlat alkalmával Majnek Antal püspök megkérdezte tőlünk, papoktól, hogy ki az, aki indíttatást érez magában arra, hogy elvállalja az ördögűző szolgálatot, mivel minden egyházmegyében ki kell nevezni exorcista papot. Én ismét egy szellőt éreztem, ami arra indított, hogy jelentkezzek, amit meg is tettem. Ő elmondta, hogy pont rám gondolt, és megadta az engedélyét és áldását erre a szolgálatomra. Rajtam kívül Landwehr Martin atya is ki lett nevezve erre a szolgálatra az egyházmegyében.

– *Az emberek többsége nagyon keveset tud az exorcizmusról. Elmondaná, hogy miből áll ez a szolgálat, hogyan gyakorolja azt?*

– Ez főleg szabadító szolgálat, de sok esetben gyógyító hatása is van. Amikor egy lélek különböző megkötésektől, átkoktól, szemmel verésektől szabadul meg, egyben testileg is meggyógyul. Persze ahhoz, hogy sikeresen történjen ez a szabadítás, fontos, hogy megtaláljuk a probléma gyökerét. Ehhez a Jóisten mindig küld nekem segítőket. Ilyen segítőm volt Anasztázia nővér, aki a lelkek megkülönböztetésének adományával rendelkezett. Ő most Szlovákiában van, de helyette jelenleg Bernardisz nővér az, aki szintén ezzel az adománnyal rendelkezik és segíti munkámat. Ő a gyógyítás adományát is megkapta, különösen belső szervi betegeken tud segíteni.

– *Milyen esetekben gondolhatunk arra, hogy egy adott betegség vagy szenvedés oka a gonosz erők befolyása miatt alakul ki?*

– Egy betegségnél vagy szenvedésnél soha nem szabad csak arra gondolnunk, hogy biztosan gonosz erők idézték elő. Három oka lehet ezeknek a problémáknak. Először is a természetes ok, vagyis olyan tényezők váltják ki a betegséget, mint a helytelen táplálkozás, gyakori stressz, káros szenvedélyek stb. Aztán Isten is megengedhet bizonyos szenvedést vagy betegséget, ami a lélek javára szolgálhat. Végül előfordulhat, hogy bizonyos okkult erők azok, amelyek hatást gyakorolnak a lelkekre és testi-lelki szenvedést okoznak. Ezért fontos, hogy mindenekelőtt a probléma gyökeréig jussunk el, és csak azután fogjunk neki a gyógyításnak vagy szabadításnak, ha arra van szükség. Olyan ez, mint amikor valaki elmegy a körzeti orvoshoz, aki miután megállapítja a baj gyökerét, a megfelelő szakorvoshoz irányítja a beteget.

– *Ha kiderül, hogy a problémát gonosz erők okozzák, milyen gyógymódot alkalmaz a lélek testi-lelki gyógyulásának érdekében?*

– Az alap a gyónás és áldozás. E két szentség nélkül nehezen tudjuk elkezdeni a gyógyítást, szabadítást. A nem katolikusoknak pedig azt szoktam javasolni, hogy a saját vallását megfelelően gyakorolja és járuljon azokhoz a szentségekhez, amelyeket a papja vagy lelkésze kiszolgáltathat számára.

Vannak olyan esetek, ahol a testet és lelket együtt kell gyógyítani. Vagyis, ha valaki eljön hozzám se-

gítségért, nem jelenti azt, hogy nem mehet el orvoshoz is, vagy pszichiáterhez. Viszont a szenvedélybetegek azért szabadulnak meg olyan nehezen a bajukból, mert nem csupán a testük vagy pszichéjük beteg, hanem a lelkük is. Ez a gonosz lelkek közreműködésével is kialakulhat. A függőség egyszerű kísértéssel kezdődik. Az angyalok karához hasonlóan a gonosz lelkek is ilyen karokra, vagy fokozatokra vannak osztva. A gonosz lelkek minden csoportjának megvan a saját specialitása, ha lehet így mondani. Valamelyik a kábítószer-függőségbe vagy az alkoholizmusba vezeti bele az embert, valamelyik az érzéki szenvedélyekbe vagy szerencsejáték-szenvedélybe. A gyógyuláshoz néha már az is elég, ha a szenvedélybeteg ígéretet tesz Istennek jelenlétemben, hogy nem fogja gyakorolni a szenvedélyét és közösen imádkozunk is ezért. Ezek az emberek gyakran örömmel térnek vissza és mondják el, hogy már egy ideje nem szegték meg ezt az ígéretüket. Vannak olyan esetek, amikor viszont szabadító imára van szükség.

Bár a gonosz lelkek megállás nélkül munkálkodnak, hogy az ember lelkét kárhozatba juttassák, az Isten ereje végtelenül hatalmasabb. Ő szüntelenül kegyelmeket áraszt ránk, hogy segítsen bennünket az üdvösség útján járni és oltalmaz bennünket, ha hagyjuk. Minél közelebb vagyunk Istenhez, annál eredménytelenebbek a gonosz lelkek próbálkozásai. Ezért fontos, hogy rendszeresen járuljunk szentségekhez, szívből imádkozzunk és igyekezzünk az evangélium szerint élni.

Bunda Szabolcs
(Új Hajtás)

Hogyan segítenek az angyalok?

Szeretnék röviden beszámolni és tanúságot tenni arról, hogy hogyan segítenek az angyalok.

Mindig tudtam, hogy vannak, sőt egyikük külön rám vigyáz.

Pár éve egy kedves testvérem, ismerősöm felhívta a figyelmemet az angyalos kilencedre. Nem hallottam még erről, de ő azt mondta, hogy mindenkiért végzi, akit rábíz az Úr. Ő is segít nekik, ahogy tud, de a valódi segítség mindig az Úrtól jön. Ebben segítenek az Ő követei, az angyalok! Azt is elmondta, hogy minden esetben meg is tapasztalja az égi segítséget!

Több sem kellett nekem, hiszen volt miért, kiért imádkozni mindig. De mintha amiatt vártam volna mindig a „csodát", hogy én ezt vagy azt az imát elvégeztem az illetőért. Tudtam, hogy ez nem így van, de mégis gyakran ez volt bennem.

Ezúttal elkezdtem egy angyalos kilencedet egy adott szándékra. Majd volt köztük türelem, elfogadás kérése, egy-egy személy életében való változás kérése, máskor egy személyhez való hozzáállásomban való változás, olykor egy várható fontos esemény vagy találkozás sikeres kivitelezése. És akkor azt tapasztaltam, hogy a kérésemmel, szándékommal kapcsolatban mindig valami pozitív esemény történt! Például a személy életében, akiért imádkoztam, valami pozitív fordulat állt be, ezzel valamivel jobb irányt vett az élete. Máskor a várt esemény, találkozás a lehető legjobban sikerült, elérte célját. Ha türelmet kértem egy kérdéssel kapcsolatban, már a kilenced elején vagy alatt nagy béke és türelmes Istenre hagyatkozás költözött a szívembe. Mindez közelebb vitt Jézushoz és még nagyobb vágyat éreztem mindig és most is a csendes, benső imára.

Aztán „rászoktam" erre a kilencedre! Ahogy az egyik véget ért, máris adatott újabb szándék, segítségre váró helyzet, ember. A több lehetőség közül mindig kitűnt a legfontosabb, akit előre vehettem. És ez így megy már több, mint két éve! Ezáltal minden misémnek külön célja is lett, minden szentáldozásomnak és gyónásomnak távlata, önmagamnál távolabbra mutató célja.

Megtapasztaltam, hogy „Nélkülem semmit sem tehettek!", azaz én megtehetem azt a keveset, ami tőlem telik, de a lényegest, a valóban szükségest az Úr cselekszi a másik embernél és az én életemben is! Eddig annyit aggódtam, hogy megtettem-e mindent az adott ügyben, az adott személlyel kapcsolatban. Ez egy bizonyos fokig jó is, de utóbb látom, hogy azt hittem, majd az én

tetteim, jó szándékom hatására fog mindez megvalósulni, no persze Isten segítségével, de azért tőlem függ javarészt a dolog... Most pedig azt tapasztalom, hogy ha Isten angyalai segítségét hívom, ők teszik meg a legtöbbet az én kis jó szándékom mellett! Magam úgysem lennék minderre képes! Így pedig együtt dolgozunk! Az angyalok és jómagam! Jó munkamegosztás, nem? És működik! Hiszem, hogy a szentekkel is lehet így együttműködni, őket is kérjük bátran, hisz módjukban áll fentről segíteni! Ebben az a legszebb tapasztalat, hogy a mennyei és a földi egyház mennyire képes együttműködni, nem választja el valami végtelen űr a kettőt! És ami a legnyilvánvalóbb ezen keresztül is: Isten jelen van! Minden kis ügyünkben velünk van, segítőket is küld nekünk az angyalok személyében!

S végül hadd osszam meg a kilencedet „a szent angyalok rendkívüli segítségéért"! Annyit tudok róla, hogy Jézus Amerikában adta ezt az üzenetet egy kiválasztott lánynak 1988-1992 között. Puerto Rico püspöke pedig jóváhagyta és ajánlja terjesztését is. Pontosabb leírása az Angyal-imafüzetben a 11. oldalon olvasható egyéb imákkal, litániák együtt. (Stella Maris Alapítvány, 1539 Budapest, Pf. 638. A „Tengernek Csillaga" című lap melléklete, 2003. november)

E kilenced kilenc egymást követő szentáldozásból áll, amelyet Jézusnak, a »Minden Nép Királyának« tiszteletére kell felajánlanunk!

(Az egyes szentmisék között eltelt idő nem meghatározott, de a kilenc szentáldozás folytonosságát ne szakítsuk meg más szándékkal!)

Az Úr Jézus szavai: „Azt kívánom, hogy a hívő lélek, aki magáévá teszi ezt az áhítatot, végezzen kilenc szentáldozásból álló kilencedet. Ajánljanak fel 9 egymást követő szentáldozást (Nekem), a Minden Nép Királyának tiszteletére!" (Végezzünk szentgyónást!)

„Leányom, a lelkeknek, akik fel akarják ajánlani nekem ezt az áhítatot, mind a kilenc karból küldök egy angyalt, minden szentáldozásnál egyet, hogy őrizzék ezt a lelket további földi életében."

„E kilencedet végezzék el más lelkekért is, hogy mások is részesülhessenek ígéreteimben, és mások is kaphassanak rendkívüli angyali segítséget. Arra buzdítom híveimet, hogy újból és újból ajánlják fel nekem ezt a kilencedet, hogy továbbra is elküldhessem szent angyalaimat olyan lelkek védelmére és megsegítésére, akik maguk ezt nem tehetik. E végső időkben az ellenség ereje igen megnövekedett. Látom, hogy gyermekeim mennyire rá vannak szorulva védelmemre."

Jézus nagylelkűségében azt is megígérte az angyalok védelme mellett, hogy a kilencedben ettől független kegyelmet is kapunk: „Amit e kilencedben kérnek és megegyezik szent akaratommal, azt bizonyosan megadom." (Egyházi jóváhagyással.)

Az Úr kedvességére jellemző módon erősített meg ebben a tapasztalatomban, amikor nem régen ennél a testvérünknél, akitől ezt a leírást is kaptam, néhányan összegyűltünk imádkozni és megosztani életünk eseményeit advent és a közelgő karácsony örömére. A találkozó végén mindannyian egy kis becsomagolt ajándékot vehettünk ki egy kosárból. Nem névre szóltak, ki-ki azt vette ki, ami számára a legszimpatikusabb volt, jóllehet, a csomagolás eltakarta a tartalmat. Mindehhez járult egy kis Ige részlet is a Bibliából. Képzeljétek, mit kaptam! Garantáltan nem volt szervezve, de az Úr nekem szánta: egy kis porcelán angyalkát kaptam, kezében kis lanttal! (Szeretek gitározni is...!) És a mellékelt papíron a Kivonulás könyve 23,20 szerepelt: „Nézd, előtted küldöm angyalomat, hogy őrizzen utaidon, és elvezessen arra a helyre, amelyet kijelöltem neked!"

Kell ennél több, hogy VELÜNK AZ ISTEN?! Legyen áldott mindezért!

Medgyessy L. Emmánuel atya

SUGÁROZZUK KI AZ EVANGÉLIUMOT!

Senki nem nézhet keresztül az intézményen. Saját testünk is egy bizonyos intézmény hordozója: beszéddel fejezi ki magát, meghatározott jelekkel közli önmagát, felöltözött, és maga a ruházat is olyasmi, mint egy intézmény. Melyik ruhát kell lehúznunk magunkról azok közül, amelyeket egymásra húztunk az idők folyamán, olyannyira, hogy a járásban gátolnak, amikor Isten meglátogatja népét? Másrészt melyik az a ruha, amelyik évszázadokon át bevált, amelyet minden áron meg kell tartani, mert mindig az Evangéliumot sugározta, érthetővé tette Krisztus kontinuitását, Isten örökkévalóságát? Miért kell annyi erőt pazarolni a struktúrák szaporításával? Bárhol is vagyunk, inkább a testvéri közösségek jelét ültessük el, a béke, az öröm jelét, az elmélkedő – Istenre – várás jelét. Ezek a jelek fognak a bőségtársadalomban eltompult emberekre hatni.

(Roger testvér)

BÖLCSESSÉGEK

Az Evangéliumot ma olyan világban kell hirdetnünk, amelyben négy ember közül egy kínai, három ember közül kettő éhezik, három közül egy ateista környezetben él, két keresztény közül az egyik nem katolikus. Olyan világban kell hirdetnünk az Evangéliumot, amelyben a remény erői és a túlfokozott igények annak a veszélynek vannak kitéve, hogy kielégülésüket kizárólag a technika által biztosított kényelemtől várják.

(Yves Congar)

A mai ember sajnos túl sokat beszél és túl sok mindent hall is. A mai élet gépezete szinte állandó hatásözönt zúdít az agyunkra. Ez pedig – igen, ez a modern vízözön, ez a negyvenszer negyven napos, sőt annál is hosszabb eső – nagyon könnyen megöli még belül is az életet. Szétmos, elrohaszt még legbelül is mindent.

Csend kell tehát! Emberi csend! Igazi, belső, lelki csend, ahol a szó, a hang és a kép dimenzióin kívüli, mindennél nagyszerűbb értékek beszélnek hozzánk a csend legtökéletesebb nyelvi anyagával. Ezt keresni, ezt hallani és ebből élni – ez a mai ember legmodernebb feladata.

(M. Thurian)

Tartalomjegyzék

Katona István: Előkészület a feltámadásra 3
Farkas József: Krisztus nem bagatell dolgokért halt meg! 4
Karl Rahner: Jézus szava a kereszten.... 5
Horváth László: Kiengesztelődés 6
Suenens: Nagycsütörtök 7
Boros László: Eucharisztia: Szeretet!... 7
Kocsi Katalin: Tedd meg Isten akaratát! (De mit tegyek?) (II/1. rész) 8
Kis Andrea: Átalakulás Krisztusban (II/2. rész) 10
Rock Beáta: Megtérés Nagypénteken... 12
Bunda Szabolcs: Isten szabadító ereje által – Interjú Duda Szvorád atyával 14
Medgyessy L. Emmánuel: Hogyan segítenek az angyalok? 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes

Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Aki **adója 1%-át** Alapítványunknak kívánja felajánlani, az a következő adószámot szíveskedjék felírni: 196 22309-2-43 Marana Tha 2000 Alapítvány.
- A **Katolikus Karizmatikus Megújulás XVII. Országos találkozója** 2008. március 29-én lesz Pécsett, a Városi Sportcsarnokban 9-19 óra között. Szeretettel hívjuk a testvéreket, hogy ünnepeljük együtt az Urat, s az Ő ajándékait.
- Az Emmausz Közösség szeretne lehetőséget adni azoknak, akik életreszólóan (szerzetesi életformában) szeretnék magukat elkötelezni a **karizmatikus lelkiség** mellett. Várjuk azon 20-40 év közötti lányok jelentkezését, akiket erre indít a Szentlélek. (Közösségünk telefonszáma: 222-53-06). A lelkiséget jellemzi az ima, a szolgálat és a tanítás.
- Minden hónap első szombatján **karizmatikus szentmise** a Pesti Ferences templomban este fél 8-kor.
- Minden hónapban 1 szentmisét felajánlunk Olvasóink testi-lelki gyógyulásáért.
- **Máriabesnyőn** a következő **lelkigyakorlatok** lesznek:
  - 2008. márc. 19-23: *„Ha Vele együtt meghalunk, Vele együtt élni fogunk!"* - a Szent Három Nap. (Gáspár István atya)
  - 2008. ápr. 11-13: *Lelkigyakorlat minden korosztály számára.* (Simon András grafikus)
  - 2008. ápr. 11-13: *„Szüntelenül imádkozzatok" Imaiskola* (Gáspár István atya)
  - 2008. ápr. 18-20: *Lelkigyakolat a Biblia évében.* (Szt Jeromos Bibliatársulat)
  - 2008. ápr. 24-27: *Jegyesoktatók képzése* Nemes Ödön atyával.
  - 2008. ápr. 25-27: *„ Fogorvosi várószoba vagy örömteli ünnep a szentgyónás?"* (Gáspár István atya)
  - 2008. ápr. 25-27: *„Minden egybetartozik."* (Varga Attila)
  - 2008. máj. 5-8: *„Lélekváró napok" papoknak* (Kemenes Gábor atya)
  - 2008. máj. 9-11: *„Áradj szét Lélek, áradj szét!" Pünkösdi lelkigyakorlat* (Gáspár István atya)
  - 2008. jún. 6-8: *Gyógyulás az Oltáriszentség erejéből! - Lelkigyakorlat az Eucharisztiáról.* (Gáspár István atya)

  Jelentkezés: 2100 Gödöllő-Máriabesnyő – Tel: 06 28 / 420-176, 510-740 Fax / Üz. rögz.: 06 28 / 510-742
- **MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KEGYELEMTELJES HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁN A SZERKESZTŐSÉG!**

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu

"Hinni a feltámadásban, és mindenben, amit Ő (Jézus) rólunk mondott - ez az Öröm legmélyebb és legreálisabb forrása.....Az örömből kell élnem, hogy megnyíljak Isten előtt, de az örömöt kell tovább adnom, hogy megnyithassak másokat Isten számára. - A húsvéti öröm keresztény létünk alapfeltétele."
(E.Nikrin)
fotók: CheminNeuf

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás

XVII. Országos Találkozója

Pécs, 2008. március 29.
9:00–19:00

Helyszín:
Lauber Dezső
Városi Sportcsarnok
Veress Endre u. 10.

Előadók:

VARGA LÁSZLÓ atya (Kaposvár)

JOSIP LONČAR (Horvátország)

16:00-kor szentmise, utána diesőítés

(KIV 14.26) (MT 12.13) (KIV 9.22) (ZSOLT 144.7)

Nyújtsd ki a kezed!

(KIV 4.4) (KIV 10.12) (LK 6.10)

(KIV 14.16) (MK 3.5)

További információk:
www.karizmatikus.hu
www.pecs.ujevangelizacio.hu

200.-Ft